

אסירה יוראלוב

אני נוסעת בכל העולם ברכונים מזוייפיים

אמרת לה שגם אני אשכנזיה, ולא מרגישה בשום הברל, והיא אמרה כי המראה שלי מטעה, כנראה.

קשה היה להמשיך בשיחה, היות ובניתיים התאספו אסירות אחרות. חלק מהן היכרתי בעבר, כאשר כתבתי את הסיפור שלהן. מעבר לגרר קראו לקראתי אסירות מהאגף השני, ושאלו אם חסר לי משהו. קיבלתי פתקים מכמה אסירות מהאגף השני, שרצו לפרסם את סיפורן וביקשו עזרה.

המשכתי לשבת עם גיתית על הספסל הכתום שחצרו האגף. לא רחוק משם עומד שולחן פינג'פונג, ורק הגדרות, המפרידות בין האגפים, משוות למקום אווירה של כלא. באותו ערב היתה האווירה מתאימה יותר לקיבוץ.

למחרת, בבוקר יום-כיפור, כשי התאים נפתחו עליי הסוהרות, הגיעה אלי גיתית. היא הביאה לי עיתונים והסבירה לי כי ביום-האמתול היתה קצת מתוחה, בגלל השאלות שלי. עיתונאים עשו לה עוול, כך אמרה, והציגו אותה באור מאוד שלילי. היא יודעת שהמישטרה עומדת מאחורי כל הפירסומים, ולכן החליטה שלא לדבר עם אף עיתונאי אחד, עד לאחר המישפט.

היא סיפרה כי היא נשואה באושר, וכי בעלה נמצא בלונדון, ומאפשרים לה לטלפן אליו מדי פעם. שאלתי מה הוא אומר על כל העניין, והיא ענתה: «מא המיקרה מטרידים את בעלי ומספרים לו שאני רוצחת. שואלים אותו איך הוא יכול להיות איתי, שהייתי זונה בעבר, שהסתובבתי בעולם עם כל מיני פושעים. בעלי לא עונה ולא מתייחס. הוא יודע בדיוק מי אני וסומך עלי».

פעם, בשיחת-טלפון, אמר לי: 'גיתית, אני לא מבין מה הביג דיל והרעש שעושים מהסיפור שלך בישראל. הרי זה לא המיקרה היחיד, וכטח בכל יום נרצח שם מישהו, או איזה אוטו נופל מהכביש. מרוע שם בישראל מנפחים כל דבר, מה קרה כאן בסך הכל?'

«בעלי מאוד קשור אלי, ושלה לי לכלא זר-פרחים נפלא. הור לא הגיע אלי עד היום. הוא היה מיועד ליום-הולדתי».

«אין לי כוונה לשחק כאן את המדונה התמימה. נכון, עברתי משהו בחיים וישבתי כמה שנים בכלא במיזרח הרחוק. ראיתי עולם!»

«עכשיו אני טוענת שלא רצחתי את

תפילה. היתר הצטרפו אליה במקלה. היו שבכו והתרגשו מאוד.

הבעל של זר

אחרי התפילה יצאו האסירות אלטיול בחצר. אני טיילתי עם גיתית. הייתי סקרנית, ושאלתי שאלות רבות שעל רובן לא קיבלתי תשובה. למרות הופעתה השבירית והעדינה, היתה בה קשיחות מסויימת. היא העדיפה לשוחח על דברים שהעיקו עליה.

גיתית סיפרה לי כי התנכלו לה מהרגע שבו הגיעה לכלא. היא הת' כוונה לקצינות ולסוהרות. לדבריה הפריע להן שהיא אשכנזיה ובלונדית.

אסירה פריין
האח התאבד במיקלט

ארמוניים, אך יש איסור מוחלט על הצביעה לבלונד על גווניו. בכלל, נראה לי שיש כאן איזה חוסר-הגיון, כאשר אסור לאסירות להשתמש בסכ"ם, ולכל אסירה יש כף אחת לאכילה, וכאן במספרה מאפי-שרים לאסירות להשתמש במיספריים.

היה קשה לי להתרגל להשתמש בכף לכל מטרה, כמו לחתוך מלפפון או לאכול ספגטי, היו אסירות שנאלצו להשתמש בידיהן כדי לאכול, לאחר שהכף נגנבה מהן, ולא הצליחו להשיג כף חדשה.

יותר מאוחר למרתי מאסירות מנוסות וותיקות להשתמש במקלון קטן, כדי לחתוך דבריי-מאכל ולהכין סלט.

אותו מקלון מצורף למישהו קוסמטית להסרת שערות בשם דפילן. מישהו זו נמכרת בקנטינה, ורבות קונות אותה בגלל המקלון. באגף-המיון היתה רק מראה אחת, וזו היתה בחדרה של גיתית אירועאלוב.

את גיתית פגשתי בחדר-האוכל, והיא נראתה לי די מסוייגת ושומרת מרחק מיתר האסירות. למרות זאת ניגשתי לתא שבו גרה עם אשה כחודש התשיעי להריגה. היו רק שתיים בחדר די קטן. החדר היה מקושט בציורי-פרחים וסלסלות מצמר, שאותן סרגה גיתית ככלא.

זה היה בערב יום-כיפור. גיתית ישבה על מיטתה, כשבידה ספר-תפילה. היא נראתה מאוד מטופחת, למרות תלבושת-הכלא.

בעודי מסתכלת בראי, שאלתי את גיתית אם תצום. אז סיפרה לי כי מישפחתה מאוד דתית, ולמרות שהיא רואה עצמה כאנגליה, תצום. יצאנו יחד לחדר-האוכל לארוחה די מפסקת. באותו ערב הירשו לאסירות להסתובב בחוץ, גם לאלה שלא צמו, כמוני.

כיפור ככלא היתה חווייה בלתי נשכחת: המיטבח הפך לבית-כנסת מאולתר. האסירות עמדו בשורה, כדי להרליק נרות-נשמה. בהעדר מיט פחות-ראש, קשרו לראשן מטפחות מליגנין, חומר המחולק לאסירות אחת כחודש והמשמש לכל מטרה, כגון נייר-טואלט, צמר-גפן או מיטפחת-אף.

אחרי הרקלת הנרות סידרו כמה שורות של כסאות בחדר-האוכל, ואחת האסירות קראה סליחות מתוך ספר-

שאלתי את ענת פרץ מרוע היא נמצאת בכלא, והיא סיפרה: «פשוט חוסר-מזל. הייתי תששית (גנבת), והי באתי י-סכספי. ככל פעם הייתי מסתובבת במקום אחר, עד שנמאס לי ורציתי יותר קביעות».

«בא לי רעיון. ידעתי שבבית-מלון חמישה כוכבים מסתובבות הרבה ג'ובות (שקלים). אז הישגתי מפתח, שפותח את כל החדרים (MASTER KEY). הרבצתי הופעה מרשימה, בכגדים יקרים, והייתי מסתובבת בכל פעם במלון אחר. הייתי מריחה הרבה קוק, וזה עלה כמה מאות דולרים ביום. אז בכל פעם הרבצתי כמה של תכשיטים וכסף מזומן, קונה סמים ונחה בכיף, עד שהכסף היה נגמר, ואז הייתי יוצאת שוב לעבודה».

«ככה זה נמשך תקופה, וחייתי כמו מלכה».

«פתאום הגיעה תקופת-יובוש, ואני הייתי זקוקה לקוק. אז עשיתי טעות ויצאתי לעבודה בלחץ, ונתפסתי על חם».

«הטעות שלי היתה שנכנסתי לחדר במלון שבו התארח שופט עם אשתו, ולי לא היתה סבלנות לחכות עד שהאורחים ייצאו. נכנסתי כשהם ישנו. נתפסתי, ומחוסר-ברירה הודיתי».

שתב בבית, ולא מחסירים ממנה דבר. אין למישהו שליטה על מעשיה וכשהיא נתקפת באותו דף, היא יוצאת מהבית, מצוידת בבקבוק-נפט שאותו היא נוהגת לשפוך מתחת לרכב מישטרתי ולהצית אותו. או היא עומדת במקום סמוך ונהנית להסתכל בלהבות העולות מהרכב».

דורית נתפסה פעמים אחדות ונגזר עליה מאסר-על-תנאי. אך באחרונה הגוימה במיספר השריפות, ונשלחה למאסר-בפועל.

דורית נהגה לבכות ולצרוח בחדר שלה, והאסירות נשמו לרווחה כאשר שוחרה מהכלא. כעבור כמה שבועות שוב הוחזרה, בגלל שריפה נוספת.

«אני אוהבת אותך!»

ב אחד הבקרים קמה מהומה

איומה בחצר של מיפעל תדיראן. דורית שכבה על הרשף, וצרחת כי תתאבד אם לא יביאו אליה סוהרת מסויימת. סוהרות ניגשו אליה וניסו להרגיעה, אך היא מיררה בככי וחזרה על דבריה שוב ושוב.

התברר שאותה סוהרת עמדה לעזוב את עבודתה בכלא, כדי להתחתן.

אסירה יערי (בזמן המישפט)

היזהרי מאביבה ונורוטי

«מצד אחד טוב שהגעתי לכלא, כי כבר כמעט נגמרתי מהסמים, ונראיתי כמו שלד. כאן קיבלתי טיפול ושמתתי».

«אין לי אף אחד, ולא מכניסים לי ביקורים. אני מקווה לגמור את המאסר, ולסדר לי משהו בחיים».

בינתיים משתפת ענת בקורסי ספרות בכלא, ואולי, כשתשתחרר, תוכל לעבוד במספרה ולהשתקם».

הראי של גיתית

וסף על ענת פרץ משתפת בקורסי-הספרות עוד חמש אסירות. הן לומדות לספר ולצבוע שיער על ראשיהן של האסירות. גם קצינות ומנהלת-הכלא נהנות משרות המספרה. ביום השישי, כאשר בנות-הקורס מתאמנות, מוזמנות אסירות למספרה, ולרוב יוצאות משם כשהן בעלות תיסרוקות מאוד מפוארות. גם לגבי הצביעה-שיער ישנם כללים. מותר לצבוע שיער בגוונים כהים ו-

דורית דרשה שיביאו את הסוהרת מייד, ואכן אחרי התייעצות קצרה בין אחת הקצינות ושתי הסוהרות הוזעקה אותה סוהרת לחצר תדיראן.

דורית קמה ממקומה והסתערה על הסוהרת בנישיות. היא דרשה לבוא איתה לחתונה, וביללות קראה: «אני אוהבת אותך! אל תעזבי אותי! אני אבוא לשבת אצלך על המדרגות עד שיגרשו אותי»

הסוהרת, שהייתה במבוכה איומה, אמרה שהכל יהיה בסדר, אך כשפנתה ללכת זרקה דורית את עצמה על הריצפה ומשכה בחצאיתה של הסוהרת המבוהלת. בקושי אפשר היה לנתק את דורית מהסוהרת, שהצליחה לבסוף לברוח כל עוד רוחה בה. מעניין היה לראות כיצד הטירוף משתלט על הסביבה. במיקרים כגון אלה הפגינו הסוהרות חוסר-ישע מוחלט. יותר מאוחר הייתי נוכחת במיקרים שאיתם אי-אפשר היה להתמודד בהגיון, ומי שהיו מעמידות פני מטורפות או «עצבניות» היו משיגות את מטרותן בקלות».